

Qarabağ Zəfəri dağından-daşından, çəmənindən-gülündən, havasından-suyundan, tarixi abidəsindən-yerlərindən, məscidindən-pirindən tutmuş bu yerlərin böyük şəxsiyyətlərinə kimi, ilhamını Şuşanın başı dumanlı dağlarından, yaşıl ətəyindən, allı-güllü çəmənindən, Ağdamın bəyaz atlılarından, Füzulinin adaşı Füzulidən, Xudəfərinin Araza sevdasından, Suqovuşanda görüşən sularından, Laçının dolanbaclarından, Kəlbəcərin şiş papaqlı dağlarından, Zəngilanın bir-birinə çiyin verən meşələrindən alan sənət adamlarına qədər hər bir canlıya ikinci həyat verir.

Qarabağın 30 illik sükutundan sonra buradan Üzeyirin ürəyimizlə qoşa döyünən melodiyaları, Xan Şuşınskinin, Bülbülün, Cabbar Qaryağdıoğlunun, Hacı Hüsünün, Məcid Behbudovun, İslam Abdullayevin Mirzə Sadiqın sinəsinə basdığı tarının müşayiətindəki möcüzəli, əsrarəngiz səsləri, Vaqifin, Natəvanın qəlbləri rıqqətə gətirən mis-

nündə Qarabağın baş tacı Şuşada olan Prezident İlham Əliyev və birinci xanım Mehriban Əliyeva burada bir sıra obyektlərin açılışında iştirak etmiş, bərpə işləri ilə maraqlanmışlar. Məşhur tarzən, bəstəkar və Azərbaycan tarını təkmilləşdirən sənətkar Sadiqcanın vaxtilə yaşadığı ev də bərpa olunanlar sırasındadır. Sadiqcanın evində bərpə işlərini humanistlik,

ması üçün pərdələri çəkməsini söyləyirdi. Bu fikri təsdiqləyən daha bir fakt da var. Tarzən Bəhram Mansurovun atası olan Məşədi Süleyman bəy Mansurov Sadiqcanı belə xatırlayırdı: Onun tarla möhtəşəm ifası, insanlar üzərində bir növ anlaşılmaz gücə malik idi. O, mizrab olmadan, virtuoz kimi tarı çənəsinə qaldırıb, bəzən isə tarı boynunu əyib çalırdı. O, həm də

b ə -

Sadiqcan tarında 12-ci sim - Zəfər simi

raları eşidilir. Sıxır sinəsinə Sarı Aşiq sazını, "Zəfər"dən deyir. Bu ab-hava ilə xaribülbulün 30 illik payızına bahar gəlir

Budur Sadiqcan da tarına yeni bir sim əlavə edir, 12-ci simi-Zəfər simini. Bu sim qəlbimizin sarı simidir- həm hicran, həm vüsaldır, həm kədər, həm sevinçdir. Bu sim 30 ilin qara sevdası, 44 günün sevdasıdır. Bu sim həm övlad dağı, həm də qürur dağıdır. Şəhiddir, qazidir, lakin həm də Vətən sevgisi, yurd məhəbbətidir. Anaların qara yox, al şalıdır-qürur şalıdır. Ataların oğul təşnəsi yox, torpaq-namus, şərəf xilaskarıdır. Bu sim anası Azərbaycana 30 illik həsrətdən sonra qovuşan Qarabağdır. Zəfərdir, ordudur, əsgərdir, müzəffər sərkərdədir. Məşhur tarzən, bəstəkar, böyük sənətkar Sadiqcanın Azərbaycan tarının ahəngdarlığı üçün 5-dən 11-ə qaldırdığı, daha təsirli etməsi üçün artırdığı 12-ci simdir. Zəfər nəğməsi yalnız o simlə ifa olunur indi. Bu səs Qarabağın bütün ellərinə azadlıq nəğməsinə yaydıqca onu yaradan sənətkar haqqında da söhbət açmağa səbəb yaradır.

Şuşada Sadiqcanın evi bərpa olunur

Ötən il noyabrın 8-də Şuşanın işğaldan azad olunması müjdesini xalqımıza Bakıda-Şəhidlər Xiyabanından verən, Qarabağı Şuşasız təsəvvür etməyən ulu öndər Heydər Əliyevin Qarabağın işğaldan azad olunması ilə bağlı vəsiyyətini xatırladan və ata vəsiyyətinə əməl etdiyini qürurla söyləyən dövlətimizin başçısının Şuşaya hər səfəri bu gözəllər gözəli şəhərin yeni bir abad ünvanı ilə tarixiləşir. Mayın 10-da ümummilli liderimizin anadan olmasının 99-cu ildönümü gü-

qayığıkeşlik, yenilikçilik rəmzi, dövlətimizin inkişafında xüsusi yeri olan Heydər Əliyev Fondu həyata keçirəcək.

Dövlətimizin başçısına məlumat verilib ki, Şuşa şəhərinin mərkəzində, Mərdinli məhəlləsində yerləşən bina ilkin görkəmini 80 faizə qədər itirib. Binanın qalan hissələrində isə konstruktiv çatlar müşahidə olunur və qəza vəziyyətindədir. Dördbucaqlı plan quruluşu olan ev ikimərtəbəlidir. Bina Şuşaya xas memarlıq üslubunda inşa olunub.

Qafqazın birinci tarzəni

Mənbələrdən məlum olur ki, XVIII əsrdən etibarən Yaxın Şərq ölkələrində, o cümlədən Azərbaycanda xalq tərəfindən böyük sevgi ilə sevilən və qiymətləndirilən xanəndə və sazəndələrə "can" kimi yüksək ad və yaxud təxəllüs verilmiş. Belə bir əzizləmə Mirzə Sadiqca da müyəssər olmuşdur. Həm tarın texniki vəziyyətini təkmilləşdirdiyinə, həm də tərda və kamançada gözəl ifasına görə Sadiqcan öz dövründə "Qafqazın birinci tarzəni" kimi tanınmış.

Sadiqcan həm kamançada, həm də tərda o dövrün məşhur xanəndələrini müşayiət edirdi. Artıq onun sorağı Qarabağdan kənara çıxmışdı. Cənubi Qafqazda, Şərq dünyasında Sadiqcanı yaxşı tanıyırdılar. Onu tez-tez öz məclislərinə, toylarına, xeyir işlərinə dəvət edirdilər. Sadiqcanın adı Cabbar Qaryağdıoğlu kimi xanəndə ilə yanaşı çəkilirdi. Bəstəkar Əfrasiyab Bədəlbəyli Sadiqcanın bəzən sağ əlini (mizrab olmadan) istifadə etmədən, sol əlinin barmaqları ilə fərqli səslər yaratmasını, simlərlə xüsusi bir şəkildə vuraraq və ya basaraq, müxtəlif səslərin uzan-

aşığı kimi, tarı başının üzərinə qaldırırdı. Buna bənzər digər faktı isə musiqi tədqiqatçısı Əbdülhəmid Babayev söyləyirdi: Mən ilk dəfə Sadiqcanı 1897-ci ildə Bakıda - İçərişəhərdə Hüseynbəy Ağayevin toyunda gördüm. Cəmi Qafqazda belə gözəl tar çalan olmayıb. Sadiqın çox gözəl camalı var idi. Ucaboy, enlikürək və cüssəli idi. O, məclisə çox ədəb və ərkanla girirdi. Camaat ona sonsuz hörmət bəslərdi. Onun əlində o qədər qüvvə var idi ki, tarı çox zaman mizrabsız çalardı.

Diz üstündən sinəyə

Tarın adı hər zaman muğamlarımızla qoşa çəkilir. Yeni muğamsız tar, tarsız muğamın olması təsəvvürlərə belə gələ bilməz. Əfrasiyab Bədəlbəylinin dediyi kimi: "Əgər nəzərə alsaq ki, muğamların ifasında tar çalğı alətləri içərisində əsasdır, onda Mirzə Sadiqın tarının son nəticədə Azərbaycan musiqi sənətinin inkişafında dönüş yaratdığını inanma demək olar. Mirzə Sadiqdan başlayaraq Azərbaycan muğamlarının mahiyyəti, onların ifadə vasitələri, təsir gücü və ifa üsulları yeni bir mərhələyə qalxmışdır. Mirzə Sadiq Azərbaycan musiqi tarixində yeni bir səhifə açmışdır".

Azərbaycan muğamının inkişafı tarixində misilsiz xidmətləri olan Sadiqcan musiqi mədəniyyətimizin həm də novatoru olmuşdur. Azərbaycan musiqi tarixinin tədqiqatçısı Firudin Şuşınski yazırdı ki, Sadiqcan tarın təkmilləşdirilməsi üzərində işləyərək quruluşunu dəyişmişdir. Tarın qolunda olan bir çox artıq pərdələri atıb 17 pərdə saxlamış, səsinə gücləndirmək üçün birinci qoşa ağ simin və qoşa sarı simin hərəsindən bir oktava

yuxarı zil səslənən iki cüt cinkənə simi əlavə etmişdir. Tarın rezonansını artırmaq, həm də lazım gəldikdə səsləndirmək üçün sarı simdən bir oktava aşağı, yeni bəm səslənən bir qalın sarı boş sim də artırmışdı. Bundan əlavə, tarın qolunun yuxarisında, yeni kəlləyə yaxın yerdə əlavə pərdə bağlamaqla "lal barmaq" üslubunu da icad et-

Qədim muğamlarımızdan "Zəfər" muğamına

Tək milli musiqi aləti tara yox, eyni zamanda milli musiqimiz muğama da bir sıra yeniliklər gətirən Sadiqcan "Segah" muğamını inkişaf etdirərək ona "Zabul" pərdəsini, "Mirzə Hüseyn" segahına isə "Muxalifi" əlavə etmiş, "Mahur"u

mişdi. Sadiqcana qədər tarın beş simi var idi. O, tara altı sim də əlavə edərək 11-ə çatdırdı. Onun yaratdığı yeni tar daha gözəl, daha mükəmməl hesab olunurdu.

Həm də o zaman tarı adət üzrə diz üstündə qoyub əyilərək çalardılar. Sadiqcan bu bəsit qaydanı sıradan çıxararaq həmin alətin tarixində ilk dəfə onu sinə üzərində çalmağa başladı. Məhz onun təkmilləşdirdiyi Azərbaycan tarı Qafqazda və Orta Asiyada geniş yayılaraq milli musiqimizin rəmzinə çevrilib.

Tarın dilini bilən, muğamlarımıza yaxından bələd olan bu sənətkarın bənzərsiz qabiliyyəti möcüzə hesab olunan başqa bir hadisədə də öz əksini tapmışdır. Bu, bir istedadnamı, Allah vergisindənmi irəli gələn möcüzə imiş, bilmirəm, amma şahidlər nağıl edirlər ki, Sadiqcan qaratoyuğa bir neçə kiçik təsnif və mahnıları öyrədə bilmiş. Bu barədə Qurban Pirimov yazırdı: "Bir gün Sadiq mənədən xahiş etdi ki, onun üçün Gülablıdan bir bülbül gətirim. Mən də bir şeydə bülbül, bir də qaratoyuq apardım. Bir gün gəlib gördüm ki, o, qaratoyuğun qabağına bir güzgü qoyub. Özü isə kənarda durub tar çalır. İndiki kimi yadımdadır. O qaratoyuqların çöldə oxumalarına bənzəyən bir təsnif çalırdı. Güzgüdə öz şəklinə tamaşa edən qaratoyuq birdən başladı oxumağa. Mən təəccübdən yerimdə quruyub qaldım. Sadiq belə sənətkar idi. O, görünməmiş bir möcüzə idi".

daha da təkmilləşdirmişdir. Sadiqcanın bu ixtirasından sonra istər bəm, istərsə də yüksək səs diapazonuna malik xanəndələrə "Zabul"u oxumaq daha əlverişli olmuşdur. Çünki yenə də musiqişünasların dediyinə görə "Segah" muğamını tamam-dəstgah (yəni "Mayei-zabul", "Manəndi-Muxalif", "Orta Segah", "Məxluq", "Şikəsteyi-fars", "Mübərriğə", "Ərağ", "Yədi hasar", nəhayət, "Aşiqi-guş" şöbəsi)ndən sonra təkrar "Zabul"u qayıtmaq) oxumaq üçün "Zabul-segah" öz həcmi etibarını xanəndəyə daha gözəl şərait yaradır.

Sadiqcandan əvvəl "Mahur" muğamının bir dəstgahı mövcud idi. Sadiqcan "Mahur"u "Mahur-Hindi" və "Orta Mahur" dəstgahlarını əlavə etmiş, "Orta Segah" və "Bayatı-Şiraz" muğamlarına bir neçə rəng bəstələmişdir.

Budur, Qarabağ Zəfərinin ikinci ilində Sadiqcan tarımıza 12-ci simi əlavə edir. Bu sim "Zəfər" adlı muğamımızı ifa etmək üçündür. Qoy bu sim heç susmasın, "Zəfər" muğamını səsləndirsin. Bu səs öz gücünü Qarabağa yeni həyatın qayıtmasından, bütöv Azərbaycandan, vətənpərvər gənclərimizdən, ölməz şəhidlərimizdən, igid qazilərimizdən, ətrafında sıx birləşdiyimiz müzəffər sərkərdəmizdən alır. Qoy bu "Zəfər" muğamı heç susmasın. Susmasın ki, yaxınlıqdakı düşmənin qulaqlarını hər an məğlubiyyət acısı ilə "oxsasın".

Mətanət MƏMMƏDOVA